

PLÂNGERE

(sau DEȘERTĂCIUNE)

De zile, săptămâni și luni tot plâng
Și-n glie dreptii dintre noi se strâng
Fără să știm că vremuri vechi se frâng
În povârnișul spre Sheolul stâng

Și-i noapte-n univers și prin pustii
Un glas răsună tot mai stins că vii
Și doar puțin a mai rămas din mii
Și că s-aprindem vrei din nou făclii

Și că nu-i preot, nici profet, păstor
Să știe de-i vreun semn legat de nor
Ori de-i vreo veste în vreun foisor
Să știe până când, de-o fi să mor

.....

Rămâne-va doar curcubeul sfânt
Întins pe zarea vechiului pământ
S-aprindă-n inimi noul legământ
Peste deșertăciunile ce sânt

***

